

هو العليم

چگونه به مقام ولایت برسیم؟

عید غدیر ۱۴۲۵ هجری قمری

بیانات:

آیه الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی
قدس الله سره

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ وَسَيِّدِنَا أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
وَاللَّعْنَةَ عَلَيَّ أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ
آثار عمامه گذاری

از رسول خدا روایت است که عمامه را تیجان ملائکه فرموده‌اند: «عمامه تاج ملائکه است.»^۱ کسی که عمامه می‌گذارد، خود را به لباس ملائکه ملبس و به آن حریم نزدیک می‌کند، و هر کسی هم که عمامه نمی‌گذارد، خود را به آن حریم نزدیک نمی‌کند؛ حالا رفقا تکلیف خود را بدانند که مسئله از چه قرار است!

غدیر روز انتقال ولایت رسول خدا به امیرالمؤمنین

امروز روز عید غدیر و روز عید ولایت و امامت است، همان طوری که در آیه شریفه نسبت

^۱ الکافی، ج ۶، ص ۴۶۱:

«عن علي بن أبي عليّ اللّهيّ، عن أبي عبد الله عليه السّلام قال: «عَمَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ عَلِيًّا عَلَيْهِ السَّلَامُ بِيَدِهِ فَسَدَلَهَا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَقَصَّرَهَا مِنْ خَلْفِهِ قَدْرَ أَرْبَعِ أَصَابِعَ، ثُمَّ قَالَ: أَذْبِرُ! فَأَذْبِرُ؛ ثُمَّ قَالَ: أَقْبِلُ! فَأَقْبِلُ؛ ثُمَّ قَالَ: هَكَذَا تَيْجَانُ الْمَلَائِكَةِ.»

امام شناسی، ج ۹، ص ۲۹۰: «رسول خدا صلی الله علیه و آله با دست خود عمامه بر سر علی بن ابی طالب بست و برای آن عمامه، دو دنباله، یکی را از پشت و دیگری را از پیش رو قرار داد و سپس فرمود: «پشت کن!» علی پشت کرد. و پس از آن فرمود: «رو کن!» علی رو کرد. رسول خدا رو به اصحاب خود نموده و گفت: «تاج‌های ملائکه این‌گونه است.»

روضة المتقين، ج ۷، ص ۶۳۶.

به این مسئله وارد است:

«(الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا)»^۱ «امروز (که روز

غدیر و روز هجدهم ذی الحجّه است و روز نصب ولایت و خلافت بلافصل و امامت و زعامت علی بن ابی طالب به دستور پروردگار متعال و توسط رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم است) من دین شما را کامل و نعمت خودم را [بر شما] تمام کردم و در امروز است که دیگر به این دینی که برای شما فرستادم رضایت می‌دهم.»

﴿وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ یعنی تا به حال راضی نبودم و این دین کم و نقصان داشت و در

این دین جهت خلأ و فقدان مشهود بود. و در این مطلب، نکته‌ای است! زیرا رسول خدا به عنوان رسالت و بعثت و نبوت آمد، نه به عنوان ولایت؛ گرچه رسول خدا صاحب هر دو مقام رسالت و ولایت بود، منتها ولایتی که در رسول خدا بود در زیر ستار رسالت و بعثتش مخفی بود و کسی اطلاع نداشت. پیغمبر آمد ید بیضا کرد، شق القمر کرد، معجزه کرد، درخت را به سخن درآورد، حیوانات را به سخن درآورد، سنگریزه را به سخن درآورد، همه به رسالتش شهادت دادند^۲ و مردم همه اینها را با چشم خود دیدند؛ اما آن حقیقت ولایتی که تمام این رسالت و بعثت در تحقق آن ولایت ارزش پیدا می‌کند، برای مردم مخفی بود.

مردم فقط سیمایی از پیغمبر می‌دیدند، بیا و برویی می‌دیدند، جنگ و فتح و فتوحات و نماز پیغمبر را می‌دیدند، وقتی پیغمبر حرکت می‌کردند مسافت جلوی پیغمبر از نور صورتش روشن بود و نیاز به چراغ نبود؛^۳ اینها را مردم می‌دیدند. التفات کردید نکته کجا است؟! مردم به این مسائل دلخوش بودند و به آن حقیقتی که در بطن مسئله بود، توجه نداشتند. البته در بعضی از موارد، امتحاناتی پیش می‌آمد، مانند صلح حدیبیه^۴ و امثال ذلک که آن میزان درک مسئله برای افراد روشن می‌شد که چقدر پای کار هستند و چقدر می‌مانند و چقدر می‌روند.

^۱ سوره مائده (۵) آیه ۳.

^۲ بحار الأنوار، ج ۱۷، ص ۲۲۵ - ۲۲۱، باب ۲ «جوامع معجزاته صلی الله علیه و آله و سلم و نوادرها»؛ الأمالی، شیخ طوسی، ص ۲۸۳؛ مناقب آل ابی طالب علیهم السلام، ج ۲، ص ۳۲۶.

^۳ رجوع شود به الکافی، ج ۱، ص ۴۴۶؛ مناقب آل ابی طالب علیهم السلام، ج ۱، ص ۱۲۳؛ عیون أخبار الرضا علیه السلام، ج ۱، ص ۳۱۶؛ مرآة العقول، ج ۵، ص ۱۹۷؛ شرح اصول الکافی، مازندرانی، ج ۷، ص ۱۷۶.

^۴ برای اطلاع بیشتر از جریان صلح حدیبیه و نفاق و مخالفت برخی اصحاب با دستورات پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله رجوع کنید به المغازی، واقدی، ج ۲، ص ۵۷۱ - ۶۳۳، غزوة الحدیبیه؛ امام شناسی، ج ۷، ص ۲۷.

پیغمبر اکرم صاحب هر دو مقام ولایت و رسالت بود^۱ و لذا از این نقطه نظر، مسئله ولایت از ناحیه رسول خدا به امیرالمؤمنین علیه السلام منتقل شد.^۲ این افراد بی ادب و بی تربیت و نفهمی که می‌خواهند با کلمات خودشان، مقام امیرالمؤمنین علیه السلام را فوق مقام رسول خدا بگذارند، نمی‌دانند که با این مسئله موجب تنزیل شخصیت امیرالمؤمنین شده‌اند. هنوز که هنوز است در بعضی از موارد و در بعضی از جاها من [از این مطالب] می‌شنوم.

عظمت حضرت عبدالعظیم به خاطر چیست؟

چندی پیش به زیارت حضرت عبدالعظیم حسنی علیه السلام رفته بودم که این روایت راجع به ایشان است:

«مَنْ زَارَ عَبْدِ الْعَظِيمِ بِرِيٍّ كَمَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ بِكربلاء؛ کسی که حضرت عبدالعظیم را [در ری] زیارت کند همچون زیارت سیدالشهدا است.»^۳

این مطلب برای همین مسئله ولایت است. آن ولایت امام علیه السلام در حضرت عبدالعظیم تجلی کرده است! چرا اگر کسی ما یا فلانی را زیارت کند این طور روایت برایش نیامده است؟! چون ولایت تجلی نکرده است. مگر ولایت، کشک و دوغ است که بخواهد هر جا بیاید و به هر اعتباری معتبر بشود؟! نه خیر آقا جان، این طور نیست! باید متوجه شویم و بفهمیم که چه می‌گوییم و چگونه عمل می‌کنیم.

حضرت عبدالعظیم علیه السلام خود را در ولایت امام هادی علیه السلام ذوب و فانی کرد و آن حقیقت ولایت در نفس حضرت عبدالعظیم تجلی کرد؛ لذا فرمودند:

«کسی که حضرت عبدالعظیم را [در ری] زیارت کند مثل این است که سیدالشهدا را زیارت کرده است.»

راوی می‌گوید: «یا ابن رسول الله، من نمی‌توانم بیایم کربلا جدت را زیارت کنم.» حضرت

^۱ رجوع شود به ولایت فقیه در حکومت اسلام، ج ۱، ص ۳۶.

^۲ جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به امام شناسی، ج ۴، ص ۲۴.

^۳ ثواب الأعمال و عقاب الأعمال، ص ۹۹:

«محمّد بن یحیی العطّار عمّن دَخَلَ عَلَيَّ أَبِي الْحَسَنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ الْهَادِيٍّ مِنْ أَهْلِ الرَّيِّ قَالَ: دَخَلْتُ عَلَيَّ أَبِي الْحَسَنِ الْعَسْكَرِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ: "أَيْنَ كُنْتَ؟" قُلْتُ: زُرْتُ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ؛ قَالَ: "أَمَا إِنَّكَ لَوْ زُرْتَ قَبْرَ عَبْدِ الْعَظِيمِ عِنْدَكُمْ لَكُنْتَ كَمَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ!"»

می فرماید: «تو که حضرت عبدالعظیم در کنارت است، چرا نمی روی زیارت کنی؟!»

تصور نکنیم این مسئله فقط اختصاص به حضرت عبدالعظیم دارد؛ بلکه اگر ما هم مانند حضرت عبدالعظیم ولایت را پذیرفتیم و با تمام وجود خود نه در مقام شعار و ادعا، که همه اهل شعار هستیم- به لوازم ولایت در امتحانات و موقعیت‌هایی که پیش می‌آید [پاییند بودیم] و تا آخر هم پای قضیه ایستادیم، همان ولایتی که در حضرت عبدالعظیم تجلی کرده است، در ما هم تجلی خواهد کرد. هیچ تفاوتی نمی‌کند؛ منتها بشرطها و شروطها!

حقیقت معنای ولایت

امروز روز ولایت امیرالمؤمنین علیه السلام است که آن ولایت رسول خدا در نفس امیرالمؤمنین علیه السلام تجلی کرده است و امیرالمؤمنین به مرتبه اعلا و مرتبه اتم خود، صاحب مقام ولایت شد. یعنی امیرالمؤمنین علیه السلام نفس و جان و حقیقت پیغمبر شد؛ دو بدن هستند که راه می‌روند، ولی یک حقیقت است که هر دو را راه می‌برد.^۱

شما الان دو تا دست و دو تا پا و دو تا چشم و دو تا گوش دارید؛ آیا احساسات نسبت به یک دست با دست دیگر فرق می‌کند؟! نه. من الان دو دست دارم و هر دو را حرکت می‌دهم؛ آیا دست راست را بیشتر از دست چپ دوست دارم؟ معنا ندارد. آیا توجهی که به دست چپ دارم از دست راست بیشتر است؟ نه، می‌بینید یکی است. این می‌شود ولایت در پیغمبر و امیرالمؤمنین؛ یعنی یک حقیقت بدون تفاوت، در دو جسم تجلی پیدا می‌کند.

بر خلاف گفته بعضی که می‌گویند: «دو ولایت است، یک ولایت در پیغمبر و یک ولایت در امیرالمؤمنین!» اینکه شرک است. دو ولایت نداریم؛ یک ولایت است که دو صورت دارد. تجلی پروردگار نسبت به قوالب امکانی به همین کیفیت است و ظهور حقیقت توحید در مرایا و قوالب و تعینات به همین کیفیت است. یک ولایت است که دو صورت پیدا می‌کند؛ یک صورتش رسول خدا است و حالا که رسول خدا به رحمت خدا رفته و از این دار فانی به دار باقی رحلت کرده است، همان ولایت به صورت امیرالمؤمنین [درآمده] است. پس دیگر چه فرق و تفاوتی بین امیرالمؤمنین و پیغمبر

^۱ برای اطلاع از اتحاد نفس رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم با نفس امیرالمؤمنین علیه السلام، رجوع شود به امام شناسی، ج ۱، ص ۱۱۶ - ۱۱۸ و ص ۲۰۶ - ۲۱۱.

است؟!^۱

این معنای ولایت، همان چیزی است که رسول خدا می فرماید: «مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلَيَّ مَوْلَاهُ!»^۲ من نخواستم فقط امیرالمؤمنین را نصب کنم و تاجی بر سرش بگذارم تا دیگران بگویند: «چرا این کار را برای ما نکرد؟! اینکه روابط شد! پس ضوابط کجا رفت؟!» رسول خدا می خواهد بفرماید که امیرالمؤمنین مراقبه و مجاهده و سعی و کوشش کرد، جلو آمد، خون دل خورد، امتحان پس داد، شب و روز و تمام کارهای خود را در اختیار رسول خدا قرار داد، نه در اختیار خود! خود را در قبال پیغمبر صفر به حساب آورد، اراده خود را سلب کرد و اراده پیغمبر را به جای اراده خود نشان داد و وقف تمام و تمام پیغمبر کرد؛ همین طور نبود که پیغمبر عمامه بر سر امیرالمؤمنین بگذارد و دستش را بالا بگیرد و «مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ» بگوید. خیال کردید اینجا هم تشریفات و درجه و قیبه دادن است که یک دفعه دو تا درجه به سرباز بدهند بشود ارتشبد؟! ولایت که اعتبار نیست و این تشریفات و مسائل را ندارد!^۳

استقامت امیرالمؤمنین در راه حق

دو سه سال قبل از رحلت مرحوم آقا، چون ایشان ناراحتی قلبی داشتند، به توصیه اطباء، یکی دو هفته ای بیرون مشهد رفته بودیم. یک شب راجع به امیرالمؤمنین علیه السلام و اینکه ایشان در جنگ ها از اسب استفاده نمی کردند، صحبت شد. می فرمودند که حضرت سوار قاطری می شدند که ظاهراً از مصر برایشان فرستاده بودند و در جنگ ها و در جنگ صفین از آن قاطر استفاده می کردند و اسب سوار نمی شدند.^۴

من به نیت خطا و فکر قاصر خودم، خواستم اظهار سلیقه کنم، گفتم: «آقا این قاطری که امیرالمؤمنین سوار می شدند، قاطر نبود، از اسب ها هم جلوتر بود!» البته داریم که قاطر خیلی سریعی بود و... مرحوم آقا تأملی کردند و فرمودند:

نه آقا جان، نه آقا جان! قضیه این نیست، این نیست! امیرالمؤمنین به خاطر تواضعش سوار قاطر

^۱ جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به امام شناسی، ج ۵، ص ۱۲۵ - ۱۴۲.

^۲ الکافی، ج ۱، ص ۴۲۰. امام شناسی، ج ۲، ص ۱۷۸.

«حضرت فرمود: "هر کس که من صاحب اختیار او هستم بداند که اینک این علی صاحب اختیار او است."»

^۳ برای اطلاع از عدم اعتباری بودن ولایت، رجوع شود به امام شناسی، ج ۵.

^۴ رجوع شود به الکافی، ج ۱، ص ۴۵۰؛ المسترشد فی امامة علی بن ابی طالب علیه السلام، ص ۶۱۲؛ وقعة صفین، ص ۴۰۳. کتاب سلیم بن قیس الهمالی، ج ۲، ص ۹۰۲.

می شد، نه به خاطر اینکه خیلی سریع بود و... مسئله، مسئله تواضع بود. می خواهد بگوید: من که فرمانده ارتش و خلیفه رسول «خدا هستم، در جنگ‌ها سوار قاطر می شوم و سربازان من و اُمرا همه باید سوار اسب بشوند!»

من خیلی از این گفته خودم شرمند شدم و دیدم که آدم جاهل همین است دیگر و اظهار نظرش هم همین است! بعد از چند لحظه ایشان همین طور که سرشان پایین بود فرمودند: «این جدّ ما چه کاری در این دنیا بود که نکرد!»

الآن هزار و چهارصد سال [از آن تاریخ] می گذرد، آیا یک نفر آمده است از امیرالمؤمنین ایراد بگیرد و روی کار امیرالمؤمنین اشکال بگذارد؟! با اینکه امیرالمؤمنین همه طور دوران را گذراند: دوران خلافت را گذراند و حاکم مسلمین و تمام سرزمین‌های اسلام شد؛ در خانه نشست و بیست و پنج سال خلافت را غصب کردند؛ ایام رسول خدا را که خلیفه نبود و جزء یکی از سربازان و اصحاب بود گذراند؛ دوران طفولیت و دوران جوانی را هم گذراند. امیرالمؤمنین تمام [این] اطوار زندگی را گذراند؛ هر جای آن دست بگذارید نمی توانید یک ایراد بگیرید! در حکومتش با اینکه حاکم بود ولی جلوی همه لشگر می رفت و همراه با سربازها می جنگید. شما کدام حاکم را سراغ دارید که این طور باشد؟! حالا این را من دارم می گویم که اگر به امیرالمؤمنین می گفتند: «اگر شما بیایید بجنگید و خلیفه مسلمین کشته شود، دیگر در اینجا خلیفه وجود ندارد!» حضرت می فرمودند: «مگر خون من قرمزتر از بقیه است؟! چه فرقی می کند؟! جهاد برای همه است، من هم باید مثل همه بروم!»

وقتی که خلافت را از او غصب کردند، قهر نکرد و بر علیه دولت و حکومت و عمر و ابوبکر و... اعلامیه نداد؛ بلکه در نماز آنها شرکت می کرد.^۱ [یعنی] حالا که حکومت به دست ابوبکر، با این درجه از رذالت و دنائت رسیده است، در عین حال حساب خود را نمی رسد؛ بلکه حساب اسلام را می رسد! نمی گوید حالا که حکومت را از من گرفتند پس بگذار تا من هم بروم!

آنجایی که یهود و نصاری از ابوبکر سؤال می کنند، خُب او چه می فهمید که حالا بخواهد به آنها جواب بدهد! فقط سرش را پایین می انداخت و سکوت می کرد! لا اقل حرفی بزن تا بفهمند که خلیفه رسول خدا هم یکی دو تا کلمه می فهمد! می گوید: «بهتر است حرف نزنیم.» بعضی وقت‌ها که حرف‌هایی می زد و خیلی خراب کاری می کرد، به او می گفتند: «آقا بهتر است اصلاً تو هیچ نگویی و همین طور سرت را پایین بیندازی تا ببینیم تکلیف چیست!» سلمان یا ابوذر و یا عمّار می رفتند سراغ

^۱ تفسیر القمی، ج ۲، ص ۱۵۹.

حضرت: «یا علی، بیا به داد اسلام برس! فاتحهٔ اسلام خوانده شد!»

— «چه شده است؟»

— «فلان نصرانی آمده است و [خلیفه] هم در اینجا خوابیده است و صدایش در نمی‌آید!»

حضرت بلند می‌شد [می‌آمد و پاسخ آن نصرانی را می‌داد].

اگر ما بودیم واقعاً چه می‌کردیم؟ می‌گفتیم: حالا بگذار بکشند! حالا بیایند جواب بدهند!

اما حضرت می‌آید، صحبت می‌کند و جواب می‌دهد؛ البته او هم می‌گوید: «أشهد أن لا إله إلا الله و

أشهد أن محمداً رسول الله و أشهد أنك خليفة رسول الله!» همان یهودی و همان نصرانی یا صابئی و مجوسی

هم که می‌آمدند و صحبت می‌کردند و مطلب را می‌فهمیدند، حقّ خلفا را کف دستشان می‌گذاشتند.

چرا می‌گفت: «أشهد أنك خليفة رسول الله»؟ کاه و یونجه که نخورده است، می‌فهمد که این

[علی] حق و صدق است و صدق اینجا است؛ آن باطل است و آن شخص فقط ریشش را دراز و

عمامه‌اش را بزرگ کرده و جای پیغمبر نشسته است. حق اینجا است، صدق اینجا است! این را می‌فهمد

و لذا می‌گوید: «أشهد أنك خليفة رسول الله؛ اگر خلیفه‌ای باشد، تو هستی!»^۱

این ولایتی که برای امیرالمؤمنین به دست آمد، خیال می‌کنیم به همین راحتی به دست آمده

است؛ این قدر خون دل خورد، شماتت شنید و بی‌اعتنایی دید! در خیابان با حضرت زهرا

سلام الله علیها راه می‌رفت. کسی از آن طرف خیابان می‌رفت، وقتی حضرت را دید سرش را

برگرداند! حضرت زهرا گفت: «یا علی، دیدی فلان کس سرش را برگرداند که چشمش به تو

نیفتد؟!» گفت: «زهرا جان، اینکه چیزی نیست، من سلام هم که می‌کنم جواب من را نمی‌دهند!»

اما این چه تأثیری بر حضرت می‌گذاشت؟ هیچ، ابداً، ابداً! راهی را در پیش گرفته است و

به دنبال آن می‌رود. نه به این طرف نگاه می‌کند و نه به آن طرف، نه سلام و صلوات افراد او را بالا می‌برد

و نه شماتت و سبّ و بی‌اعتنایی افراد او را پایین می‌آورد. این را می‌گویند مرد حق، مرد صادق، مرد

صالح، مردی که تمام وجود خود را وقف حق کرده و برای خود چیزی حتی به اندازهٔ سر سوزن باقی

نگذاشته است. این شخص می‌شود صاحب ولایت و صاحب مقام ولایت.

سختی‌های امیرالمؤمنین بعد از عید غدیر

شما خیال می‌کنید وقتی که امیرالمؤمنین در روز عید غدیر به ولایت منصوب شد، خوشحال

^۱ رجوع شود به الروضة فی فضائل امیرالمؤمنین، ابن‌شاذان، ص ۸۴؛ الإرشاد، ج ۱، ص ۲۰۱.

شد؟! هزار سال می خواست چنین روز [هجدهم] ذی الحجه ای نیاید و پیغمبر دست او را بالا نبرد. این ولایت برای امیرالمؤمنین غیر از گرفتاری و بدبختی و بیچارگی و... چه تاج سری بود؟! اول کاری که کردند، همسرش را زدند و جلوی چشمش تکه تکه کردند؛ بفرمایید این هم ولایت! این اولین دشتی بود که بعد از پیغمبر به علی دادند. بعد طناب به گردنش انداختند، که معاویه این حرف را به امیرالمؤمنین می زند: «تو را مثل شتری که به مسلخ می کشانند، به سمت مسجد کشانند!» حضرت در جواب می فرماید:

«تو می خواستی بر من ایراد بگیری، نمی دانی با این حرفت مرا مدح می کنی. من آن کسی بودم که حاضر نشدم یک قدم به سوی باطل بروم و آمدند مرا این قسم به مسجد بردند تا این قسم از من بیعت بگیرند!»^۱

این هم دشت دوم!^۲ بعد از چند روز همسرش، حضرت زهرا سلام الله علیها از دنیا رفت و بچه هایش هم به آن وضعیّت [درآمدند] و بعد هم در خانه [نشستند]. بعد می گفتند: «بلند شو بیا! باید در این نماز بیایی و اگر نیایی چه می کنیم و...!» حالا تازه زمان راحتی امیرالمؤمنین این بیست و پنج سال بود!

یکی از عللی که امیرالمؤمنین به نماز جماعت آنها می رفت این بود که دولت و حکومت به اصحاب امیرالمؤمنین فشار وارد نکند و خیلی راحت آنها را ترور نکند! و الا آنها غلط می کردند بخواهند

^۱ نهج البلاغه (صبحی صالح)، ص ۳۸۷، نامه ۲۸:

«... و قلت: "إني كنت أقادُ كما يُقادُ الجملُ المَحشوشُ حتّى أُبايعَ...» امام شناسی، ج ۲، ص ۱۶۵:

(و اما آنچه در نامه خود نوشته ای که "مرا مانند شتری که چوب در استخوان بینی او نموده و او را مهار کرده باشند برای بیعت می کشیدند"، سوگند به خدا که خواستی مرا بدین سرگذشت مذمت و عیب کنی، لکن نفهمیده مرا ستایش نموده و تمجید کرده ای! و خواستی مرا رسوا کنی و ندانسته خود را رسوا کرده ای! (چون عدم بیعت من از روی اختیار، دلیل بر بطلان آنهاست؛ و تو که خود را تابع آنها می دانی، بر بطلان خود و سیره خود اعتراف نموده و خود را رسوا کرده ای!) بدان که برای مؤمن هیچ نقص و خواری ای نیست در اینکه مظلوم واقع شود، مادامی که از آن ستم شکی در دین او پیدا نشود، و در یقین او ریب و شکی داخل نگردد! (بلکه خواری و مذلت برای ظالم است در دنیا به لعن و طعن، و در آخرت به رسوایی جزا و عقوبت.) و این حجّت و دلیل من است برای غیر تو از گروه ستمکاران؛ زیرا که تو شایسته خطاب و اقامه برهان نیستی، ولیکن من صورت آن دلیل و حجّت را به مقدار مختصری که پیش آمد بیان کرده و راه گفتار را در آن آزاد گذاشتم.»

^۲ برای اطلاع از جریانات وارده بر امیرالمؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام بعد از رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم، رجوع شود به کتاب سلیم، ج ۲، ص ۵۵۷ - ۵۵۹؛ ص ۸۶۲ - ۸۷۳.

از این نظر به امیرالمؤمنین اهانتی کنند و کاری انجام بدهند. مگر سعد بن عباده را ترور نکردند؟! در بیابان می‌رفت که با تیر او را زدند و بعد هم شعر درآوردند و....^۱ خیلی راحت ترور می‌کردند! امیرالمؤمنین به خاطر ملاحظه اسلام و افرادش و آنهایی که بر مرام خود ایستادگی کردند و به دنبال شائناژها و فشارها و تضییقات نرفتند و به آن حرف‌ها گوش ندادند، می‌آمد و این‌طور مسائل را تحمل می‌کرد.

بعد هم که به خلافت رسید، تازه اول گرفتاری بود؛ جنگ راه انداختند، طلحه و زبیر رفتند و عایشه زن پیغمبر را از منزل بیرون کشیدند و او را فرمانده لشکر کردند - چیزی که اصلاً در آن موقع سابقه نداشت - و به خلق الله گفتند: «بفرمایید که زن رسول خدا، ام‌المؤمنین، بر علیه قاتل عثمان خروج کرده است!» واقعاً چقدر بی‌حیا بودند! حیا هم حدی دارد! چقدر آدم در اینجا باید بر این همه بی‌حیایی تأسف بخورد! خیلی عجیب است!

ابن‌ابی‌الحدید این قضیه را در شرح نهج البلاغه نقل می‌کند. می‌گوید:

«وقتی که امیرالمؤمنین در جنگ صفین پیروز شد، همه می‌گفتند که عایشه را می‌کُشد. برادر عایشه، محمد بن ابی‌بکر (که از آن شیعه‌های صد در صد خلص امیرالمؤمنین بود و در او حرفی نبود؛ یک‌همچون پدری و یک‌چنین پسری!) را فرستاد. گفت: "برو به عایشه بگو دست درد نکند! مگر پیغمبر نگفت: **(وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى)**؛^۲ در منزلتان بنشینید؟! این بود کاری که انجام دادی؟!"

بعد محمد بن ابی‌بکر رفت به خواهرش گفت: "ای کاش در زمین فرو می‌رفتم و چنین روزی را نمی‌دیدم که تو ننگ برای من و برای اسلام بشوی که بگویند زن پیغمبر آمده و در مقابل خلیفه رسول خدا به این مسائل و مطالب دست زده است!"

بعد امیرالمؤمنین او را به مدینه فرستادند. بیست نفر زن را لباس مردانه پوشاندند و به‌صورت و شمایل مرد نقابدار درآوردند و گفتند که او را احاطه کنند. و یک‌عده دیگری از مردها را هم گفتند که از پشت سر به فاصله یکی دو کیلومتری او بروند و دور عایشه باشند و متوجه باشند تا اینکه قُطَاع الطَّرِيقِ که در بیابان‌ها هستند، یک‌وقت [حمله نکنند].

در تمام مدت، عایشه داد می‌زد: "بینید که این مرد چطور حریم رسول خدا را شکسته و زن

^۱ بحار الأنوار، ج ۲۸، ص ۳۶۶؛ ج ۳۰، ص ۴۹۴؛ امام شناسی، ج ۱۲، ص ۴۱.

^۲ سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۳. امام شناسی، ج ۱۳، ص ۱۰۹.

(و در خانه‌های خود متمکن و مستقر گردید و مانند دوران جاهلیت با خودآرایی بیرون مشوید!)

رسول خدا، ام‌المؤمنین را در بین بیست مرد قرار داده است! اقلادو تا زن با من نفرستاده است! اینها هم هیچ نمی‌گفتند (چون لابد از صدای آنها پیدا بود که زن هستند؛ حضرت صدای آنها را که دیگر عوض نکرده بود!) مدام ناسزا گفت و طعنه زد و صحبت کرد تا رسیدند به مدینه و نقاب‌ها را برداشتند و دیدند همه اینها زن هستند.^۱

واقعاً ما به هر کار امیرالمؤمنین نگاه کنیم، آیا اصلاً در این عمل امیرالمؤمنین بویی از نفس و آنانیّت و خودیّت می‌بینیم؟! ما خیال می‌کنیم که فقط مسئله جنگ بوده که بر امیرالمؤمنین گذشته است؛ نه خیر، گرفتاری‌ها و مطالب [بزرگتری هم بوده است]! در آن زمان، جنگ یک مسئله عادی بوده است که می‌رفتند و می‌جنگیدند؛ حالا یکی مغلوب می‌شد و یکی غالب می‌شد. اما واقعاً حقیقت این ولایت در امیرالمؤمنین علیه السلام با این نحوه و کیفیّت شکل گرفت و آن قدر آمد جلو تا شد نفس رسول خدا و پیغمبر. لذا مسئله امروز که مسئله ولایت و خلافت امیرالمؤمنین است، همان مسئولیّتی را برای امیرالمؤمنین آورد که در غار حرا مسئولیّت رسالت و بعثت برای پیغمبر آمد.

استقامت پیغمبر در راه تبلیغ حق

وقتی که جبرائیل نازل شد و رسالت را به آن حضرت ابلاغ کرد، شما خیال می‌کنید پیغمبر خوشحال شد؟! تازه گرفتاری شروع می‌شود! شخص تا حرف نزده و اقدامی نکرده است، مردم به او کاری ندارند. شما برای خودتان هر عقیده‌ای می‌خواهید داشته باشید؛ تا زبانتان باز نشده است، کسی به شما کاری ندارد؛ تا قلمتان به کار نیفتد، کسی به شما کاری ندارد؛ تا این عقیده را ابراز نکرده‌اید، کسی به شما کاری ندارد. اگر کافر هم باشید، می‌آیند می‌نشینند با شما صحبت می‌کنند و گرم می‌گیرند، ولی می‌گویند: این تا وقتی است که حرف نزده‌ای! اما اگر حرف بزنی و با منافع ما در ستیز باشی، آن وقت مسئله صورت دیگری پیدا می‌کند! کافر می‌خواهی باشی برای خودت باش، مخلصت هم هستیم، مواجب هم به تو می‌دهیم.

پیغمبر تا وقتی که برای خودش بود و حرف نمی‌زد و سرش به کار خودش بود و غار حرا می‌رفت، کسی به او کار نداشت، می‌گفتند: «ما بت‌هایمان را می‌پرستیم، حالا او هم برود غار حرا هر کسی را می‌خواهد پرستد؛ به ما چه مربوط است! کاری به ما و بت‌ها و عبادت ما که ندارد، پس کار او به ما بر نمی‌خورد!» حتی وقتی هم که به رسالت رسید، خود آن حضرت و حضرت خدیجه و

^۱ شرح نهج البلاغة، ابن‌ابی‌الحدید، ج ۱، ص ۲۳؛ الجمل والنصرة، ص ۴۱۵.

امیرالمؤمنین علیه السلام و زید بن حارثه در مسجد الحرام نماز می خواندند،^۱ آنها هم می گفتند: «بایستند بخوانند، به ما کاری ندارد.» اما همین که از ناحیه پروردگار توسط جبرائیل آیه آمد که برو بگو و ابلاغ کن و اولین مرتبه ابلاغ که انذار عشیره بود: **﴿وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ﴾**،^۲ شروع به گفتن شد، یک مرتبه دیگر شروع شد: «تا به حال ما این حرف‌ها را نداشتیم! اینها از کجا پیدا شده است؟! این مطالب از کجا آمده است؟! این مسائل نبوده است! به ما چه کار داری؟! به عبادت و بت‌های ما چه کار داری?!»

بعد دیدند نشد، آمدند تطمیع کردند: «هر که را بخواهی به تو می دهیم، هر پستی بخواهی به تو می دهیم، فلان حکومت را به تو می دهیم، استانداری و فرمانداری را به تو می دهیم، هر زنی را بخواهی به تو می دهیم و...» بالأخره از راه‌های مختلف وارد شدند. حضرت فرمود:

«اگر خورشید را در دست راست من و ماه را در دست چپ من بگذارید، یک کلمه از این حرفم بر نمی‌گردد!»^۳

چرا بر نمی‌گردد؟ چون خودش را وقف حق کرده است و نمی‌تواند برگردد.

رفقای که امروز می‌خواهند عمامه بگذارند متوجه می‌شوند بنده چه می‌خواهم عرض کنم. امیرالمؤمنین خودش را وقف حق کرده است، لذا دیگر نمی‌تواند برگردد. اگر برگردد قافیه را باخته است. چون خودش را وقف حق کرده است به او می‌گویند: باید تا آخر کار بروی؛ و بدان که تو را می‌گیرند، می‌زنند و زندان می‌کنند!

- بکنند.

- اعدام می‌کنند!

- بکنند.

- سم به تو می‌دهند!

- بدهند.

- پشت سرت حرف می‌زنند!

- بزنند.

^۱ تفسیر القمّی، ج ۱، ص ۳۷۸.

^۲ سوره شعراء (۲۶) آیه ۲۱۴. امام شناسی، ج ۱، ص ۸۴:

«ای پیامبر، اقوام نزدیک‌تر خود را از عذاب خدا بترسان!»

^۳ تفسیر القمّی، ج ۲، ص ۲۲۸.

- علیه تو اعلامیه می دهند!

- بدهند.

مگر نمی کردند؟! چقدر این مشرکین در مکه بر علیه پیغمبر اعلامیه دادند! افراد را جلوی مسجد الحرام گذاشته بودند تا هر کسی وارد می شد به او بگویند: «به حرف این شخص گوش ندهید! - نعوذ بالله - این دیوانه است، جن به سراغ او آمده است، اصلاً معلوم نیست چه می گوید، اصلاً گوش ندهید، اصلاً به حرفش توجه نکنید، قرآن و کتابش را نخوانید، بیایید این کتاب و این حرفها و این اشعار ما را بخوانید!»^۱

چرا پیغمبر نگفت شما به حرفشان گوش ندهید؟ بلکه می گفت: «بروید گوش بدهید، بعد بیاید حرف من را هم گوش بدهید!» این فرق بین باطل و حق است. حق همیشه آزاد و حرّ است و هیچ وقت نمی گوید: «آن کار را نکن!» می گوید: **(فَبَشِّرْ عِبَادِ * الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ)**^۲ بروید بشنوید و گوش بدهید، سخن دیگر را هم بشنوید و آن وقت هر کدام را که خواستید انتخاب کنید؛ ولی باطل می گوید: «نرو، گوش نده، اعتنا نکن، بیا پیش من، آنجا نرو، این گمراهت می کند!» اگر به وسیله این مطلب به مقصد رسید که رسید، ولی اگر نرسید یک پله بالاتر می رود [و می گوید]: «اگر بروی، این کار را می کنیم، آن کار را می کنیم!» باز اگر به مقصد نرسید، همین طور بالاتر و بالاتر می رود تا وقتی که به جاهای دیگر برسد! این فرق بین باطل و حق است.

شما خیال می کنید وقتی جبرائیل آمد و رسالت را به ایشان ابلاغ کرد، پیغمبر خوشحال شد و جشن گرفت؟! نه آقا، ماتم گرفت! [چون] می داند چه خیر است، می داند مردم در نفس گرفتارند و دست از نفس و سلیقهها و اعتبارات و تخیلات و توهمات دنیوی بر نمی دارند. حالا این حقی که می خواهد در میان این اعتبارات و این همه توهمات و شخصیت طلبیها اظهار کند، چه خواهد شد؟! چون حق می آید و می گوید: «به دنبال کار خودت برو! تمام این دفتر و دستکها را کنار بگذار! تمام این شخصیت را کنار بگذار! تو و منی باید کنار برود و باید فقط او بماند!» «در این خانه و آن خانه را باز کردم و بستم» باید کنار برود و فقط باید در منزل سیدالشهدا باز بماند؛ و السلام! همه درها باید بسته شود!» حق می گوید: «تمام استجلاب و کششهای به سمت خود باید کنار برود!» اینجا

^۱ متشابه القرآن و مختلفه، ابن شهر آشوب، ج ۱، ص ۱۵۸.

^۲ سوره زمر (۳۹) آیه ۱۷ و ۱۸. امام شناسی، ج ۱۶ و ۱۷، ص ۵۶۰.

«پس ای پیامبر، بشارت بده بندگان مرا؛ آنان که هرگونه گفتار را می شنوند و از بهترین آن پیروی می نمایند!»

بیایید و آنجا بیایید و باید آنجا باشید و آنجا نیایید“ باید کنار بروید!» اینها همه خود است، نفس است، آنانیت است!

چرا ولایت در حوزه نجف غریب بود؟

چرا در حوزه نجف با مرحوم قاضی این طور برخورد کردند؟! چون مرحوم قاضی می گفت: «حق باید بیاید؛ این بیاید و آن بیاید ندارد!» مگر مرحوم قاضی در حوزه نجف کفر می گفت؟! حرف های مرحوم قاضی موجود است دیگر. همان نمازی که شما می خواندید، او هم می خواند؛ البته نه نماز دم طلوع آفتاب! مرحوم آقا می فرمودند:

«در حرم امیرالمؤمنین از هنگام طلوع فجر تا یک ربع به طلوع آفتاب نماز جماعت بود؛ این پیش نماز می رفت، آن یکی می آمد!»^۱

این شد نمازی که رسول خدا گفته است باید اول وقت خواند! آخر چرا دروغ بگوییم؟! تا کی بیاییم دروغ بگوییم و توجیه و تأویل کنیم؟! آیا تأکید بر نماز اول وقت این است؟! می گوید: «مؤمنین می خواهند پشت سر ما نماز بخوانند.» مردک، اگر می خواهی برو در خیابان یا بیابان یا در وادی السلام نماز جماعت بخوان و اول وقت هم بخوان و هر کسی به تو ارادت دارد بیاید آنجا! مگر مریض هستی که بیایی نماز را تا یک ربع بیست دقیقه به طلوع آفتاب به تأخیر بیندازی؟! مرحوم آقا - رضوان الله علیه - ظهر به مسجد می رفتند، اگر چهار نفر هم آمده بودند، می گفتند: فلانی اذان بگو نماز بخوانیم.

- آقا هنوز همه نیامده اند!

- نیامدند که نیامدند؛ اول وقت است، باید اول وقت نماز را خواند؛ چه چهار نفر و چه هیچ کس!

حتی یک مرتبه یادم است که فقط دو نفر برای نماز ظهر پشت سر ایشان بودند؛ ولی نماز عصر صد نفر بودند. خب نیامدند که نیامدند، دگانشان را ببندند بیایند. ای احمق ها، یک مقدار کمتر کار کنید، یک ربع زودتر دکان را ببندید، یک مقدار از استفاده دست بردارید و به استفاده درک اول نماز برسید، فقط به این پول و اسکناس نگاه نکنید؛ استفاده ها و مطالب دیگر هم داریم!

^۱ رجوع شود به سالک آگاه، ج ۱، ص ۷۱.

باید اول وقت نماز خواند؛ «أَوَّلُ الْوَقْتِ رِضْوَانُ اللَّهِ... وَ آخِرُهُ غُفْرَانُ اللَّهِ.»^۱ نماز اول وقت موجب رضوان الهی است، و کسی که نمازش را در آخر وقت می‌خواند، چون گناه مرتکب شده است، خدا او را می‌بخشد و حکم غفران و بخشش دارد.^۲ آن وقت در صحن امیرالمؤمنین این می‌رود، آن می‌آید و چند تا نماز از اول طلوع فجر تا دم طلوع آفتاب برگزار می‌شود؛ آن هم این امیرالمؤمنین! آیا امیرالمؤمنین به این نماز راضی است؟!

وظیفه معممین در مسیر حق

اینجا است که اهل علم و ما و آن کسانی که می‌خواهند به دنبال [حق] باشند، باید بفهمند که چه کار می‌خواهند بکنند و بدانند که کجا پا می‌گذارند و کجا می‌خواهند بروند.

شما خیال کردید رفقای که امروز می‌خواهند به لباس ملائکه ملبس شوند و تاج ملائکه را بر سر بگذارند، از ده فرار کرده‌اند؟! آنها را از منزل بیرون کرده‌اند؟! آیا اینها گرفتاری‌هایی را که برای اهل علم در این دوره و زمانه وجود دارد، نمی‌دانند؟! حالا من به علل آن کار ندارم؛ هر عللی دارد، فعلاً به نتیجه و ما حاصلش کار دارم. اینها نمی‌دانند مردم در هم‌چنین زمانه‌ای چه نظری دارند؟! اگر می‌خواهید بدانید، بلند شوید یک ساعت در خیابان ولیعصر طهران تا بالا بروید آن وقت می‌فهمید که مردم چقدر ابراز محبت و لطف دارند! اینها این را خیلی خوب می‌فهمند و شاید از بقیه بهتر بفهمند؛ ولی چرا می‌خواهند این کار را بکنند؟ آیا اینها مثل بقیه احساس ندارند؟!

من وقتی به مکه و مدینه می‌روم، اغلب اوقات عمامه ندارم و لباس عربی دارم. البته در مکه

^۱ الفقه المنسوب إلى الإمام الرضا عليه السلام، ص ۷۱.

^۲ دعائم الاسلام، ج ۱، ص ۱۳۷:

«رَوَيْنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ أَنَّهُ قَالَ: «لِكُلِّ صَلَاةٍ وَقْتَانِ: أَوَّلٌ وَ آخِرٌ؛ فَأَوَّلُ الْوَقْتِ أَفْضَلُهُ. وَ لَيْسَ لِأَحَدٍ أَنْ يَتَّخِذَ آخِرَ الْوَقْتَيْنِ وَقْتًا. وَ إِنَّمَا جُعِلَ آخِرُ الْوَقْتِ لِلْمَرِيضِ وَ الْمُعْتَلِّ وَ لِمَنْ لَهُ عُذْرٌ. وَ أَوَّلُ الْوَقْتِ رِضْوَانُ اللَّهِ وَ آخِرُ الْوَقْتِ عَفْوُ اللَّهِ؛ وَ الْعَفْوُ لَا يَكُونُ إِلَّا مِنَ التَّقْصِيرِ. وَ إِنَّ الرَّجُلَ لَيُصَلِّي فِي غَيْرِ الْوَقْتِ وَ إِنَّ مَا فَاتَهُ مِنَ الْوَقْتِ خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَهْلِهِ وَ مَالِهِ.»

ترجمه: «از حضرت ابی‌عبدالله امام جعفر صادق علیه السلام برای ما روایت شده است که فرمود: «برای هر نماز دو وقت است: اول وقت و آخر آن؛ و بهترین آنها اول وقت است. و کسی نباید نمازش را تا آخر وقت تأخیر اندازد؛ چراکه آخر وقت برای شخص بیمار و ناتوان و آن کسی که عذری دارد قرار داده شده است. اول وقت رضوان و خشنودی حق است و آخر وقت بخشش و آمرزش خدا است؛ و بخششی نیست مگر نسبت به یک کوتاهی [و معصیت]. و هر گاه کسی نمازش را در غیر از وقتش بخواند، آنچه از اهل و مالش بهتر است از دست خواهد داد.» (محقق)

خیلی‌ها به احترام بیت، عمامه‌شان را برمی‌دارند؛ ولی من در خود مدینه هم اغلب اوقات عمامه ندارم و با همین لباس عادی عربی و چفیه می‌روم. البته یک مسئله دیگر هم هست که چون این قدر با عمامه، مسائل و گرفتاری‌هایی برایمان پیش آمده است - این شخص می‌بیند: آقا سلام علیکم! کجا هستید؟ کجا نیستید؟ کجا بینیم؟ و... - که ما از زیارت و همه چیز می‌افتادیم.

یک سال که حج مشرف شده بودم و زودتر به مدینه رفتم، قصد داشتم در تمام مدت در مدینه عمامه داشته باشم. دو روز نگذشته بود که دیدم فایده‌ای ندارد، اصلاً زیارت ما رفت. نصف روز با این آقا و نصف روز با آن، خب علی‌کل‌حال نمی‌شود دیگر! از روز سوم عمامه را برداشتم و دیگر کسی ما را نمی‌شناخت، حتی از یک متری ما رد می‌شدند و ما را نمی‌شناختند و مثل همه بودیم. آنجا تازه آن حالی را که افراد غیر معمم در ایران دارند، احساس کردم و آن موقع احساس کردم که اگر انسان مثل بقیه باشد، نه کسی به او کار دارد و نه کسی متوجه می‌شود، راحت می‌رود و می‌آید و زندگی می‌کند؛ نه حرفی و نه نقلی. ولی یک شخص معمم دائماً یا باید برود در یک گوشه و یا اگر بخواهد در اجتماع زندگی کند - خب همه افراد اجتماع که افراد متقف^۱ و مؤدب و با فرهنگ نیستند، همه‌طور وجود دارد - طبعاً آن قسم مسائل برای اینها پیدا خواهد شد.

الآن در چنین وضعیتی آیا اینها این احساس را ندارند؟! خوب هم دارند؛ اما آمدند و روی نفس پا گذاشتند. خیلی‌ها هستند که همین درس طلبگی را می‌خوانند و می‌گویند: «ما به عمامه نیاز نداریم و این‌طوری بهتر می‌توانیم کار کنیم و بیشتر می‌توانیم فایده برسانیم.» نه آقاجان، همه دروغ می‌گویند! به خاطر راحتی و کیف خودشان است، به خاطر رسیدن به مسائل دیگر خودشان است. اگر از این اشخاص بپرسی: «تو به خاطر خدا می‌خواهی این کار را بکنی یا به خاطر خودت؟» می‌گوید: «به خاطر خدا!» می‌گوییم: «خب خدا می‌گوید عمامه بگذار!» می‌گویند: «نمی‌خواهم بگذارم!» پس چه شد؟!

من با یکی از همین افرادی که از همین استدلال‌ها می‌کرد که «من در فلان محیط علمی و دانشگاه هستم، با فلان افراد برخورد دارم، بهتر می‌توانم برای اسلام کار کنم و...!» شش ساعت صحبت کردم و دیدم زیربار نمی‌رود. بعد در نهایت حرفی به او زدم و گفتم: یک سؤال می‌کنم؛ آیا آقا - در آن زمان مرحوم آقا حیات داشتند - که به تو می‌گویند عمامه بگذار، این مقدار آقا را می‌شناسی که بتواند

^۱ تَقَفَة: فرهنگ؛ مُتَقَف: با فرهنگ. (محقق)

از عهده سؤال و جواب خدا در روز قیامت بریاید یا نه؟ گفت: «بله.» گفتم: پس چرا قبول نمی‌کنی؟ فکری کرد و گفت: «به‌خاطر نفس است!» گفتم: خب سر من درد گرفت جانم! از اول می‌گفتی؛ چرا این قدر مرا خسته می‌کنی؟! وقتی شش ساعت کاملاً تمام راه‌ها و زوایا را بستم، حرف دلش را زد و گفت: «نفسم نمی‌گذارد.» گفتم: پس چرا می‌گویی به حساب اسلام بگذارم؟ چرا دروغ می‌گویی؟ بگو: نمی‌خواهم، می‌خواهم راحت باشم، راحت سوار ماشین شوم، راحت به دانشگاه بروم، به من حرف نزنند، چپ‌چپ نگاه نکنند، متلک نیندازند. پس نفست نمی‌تواند قبول کند، حالا فهمیدی؟!

اما این افرادی که امروز عمامه می‌گذارند، همه این حرف‌ها را می‌دانند و در عین حال این کار را می‌کنند؛ حالا این افتخار نیست؟! مرحبا و صد مرحبا و آفرین بر آن کسانی که در چنین شرایط و زمانی [عمامه بر سر می‌گذارند] که تا به الآن در هیچ زمانی مردم به این کیفیت نسبت به روحانیت این حالت را پیدا نکرده‌اند؛ حالا نمی‌گوییم همه مردم، ولی افرادی که از درجات ایمانی کمتری برخوردار هستند، این حالت را دارند و دشمنان خیلی خوب کار کرده‌اند.

در زمان رضاشاه هم همین مسئله بود، ولی همه می‌دانستند که فشار از سمت رضاشاه است و آنها عمامه‌ها را برمی‌داشتند. مرحوم پدر بزرگ ما یک عرقچین بر سرش می‌گذاشت و با همین لباس لباده^۱ در این خیابان شاه‌آباد آن موقع - الآن خیابان بهارستان شده است - بالا می‌رفت و پایین می‌آمد. می‌گفتند: «آقا چرا این کار را می‌کنی؟» می‌گفت:

«به‌خاطر اینکه مردم بدانند و ما را ببینند. این مردک (رضاشاه) این عمامه را برداشته است برای اینکه مردم این لباس را فراموش کنند (همان کاری که آتاتورک در ترکیه کرد). من این کار را انجام می‌دهم تا مدام مردم ببینند. این خودش می‌شود یک تبلیغ؛ فقط همین که من را ببینند. بسیار خوب، نگذارد عمامه بگذاریم، ولی مردم من را با این کیفیت ببینند!»^۲

خیلی دوران سختی بود، خیلی فشار بود؛ ولی امروز دشمن کاری کرده است که آنهایی که عمامه دارند خودشان عمامه را با دستشان برمی‌دارند و دیگر نیاز به رضاشاه نیست. در این جامعه دیگر کسی نمی‌آید عمامه بگذارد. حرکتی که دشمن انجام داده است، به سمت بی‌دینی و بی‌فرهنگی و سلب مبانی عقیدتی و تشیع حرکت می‌کند و به آن کیفیت در جهات مختلف دارد می‌رود.

اهل علم باید به کجا توجه کند؟

^۱ لباس بلندی است که اهل علم می‌پوشند، مانند قبا بوده ولی دارای یقه نیست. (محقق)

^۲ وظیفه فرد مسلمان در احیای حکومت اسلام، ص ۱۰.

یکی از کارهایی که کردند و موفق هم شدند، همین مسئله عربی‌زدایی است که عربی را به‌عنوان زبان بیگانه، از فرهنگ فارسی بردارند. من الآن متونی را که مطالعه می‌کنم جداً و واقعاً نمی‌فهمم که این چه لغتی است و همین‌طور با خودم فکر می‌کنم که این یعنی چه! یعنی اینهایی که این الفاظ عجیب و غریب و مسخره را به‌جای لغات عربی گذاشته‌اند، اقلأً یک لغتنامه هم زیرش بنویسند! فهمیدن مطلب یک طرف، فهمیدن این الفاظ هم یک طرف؛ و اصلاً من آن مقاله را کنار می‌اندازم! و بعضی‌ها هم افتخار می‌کنند به اینکه مقالاتی می‌نویسند که در آن اصلاً لغت عربی نیست! الآن یک‌چنین مسئله‌ای مرسوم شده است و متأسفانه این قضیه در حوزه ما هم آمده است و کلماتی که به‌کار می‌برند و در اعلاناتی که می‌کنند [این مسئله دیده می‌شود]. مثلاً به‌جای «جلسه» می‌گویند «نشست»! «نشست» چیست آقا؟ مگر ساختمان است که نشست کند؟! بگویید جلسه. «دعوت» را می‌گویند «فراخوان»؛ آیا فراخوان هم لفظ است؟! «اجتماع» را می‌گویند «همایش»؛ «و در این همایش...» حتی بعضی از افراد صاحب رساله این‌طور هستند! این کارها یعنی چه؟! شما کلمات قرآن و کلمات اهل‌بیت را دارید کنار می‌گذارید! مگر هر کاری که هر آدم بی‌فرهنگ و نفهمی در یک جای دیگر می‌کند، ما باید انجام بدهیم؟! پس چه کسی باید این سنگر و فرهنگ را نگه دارد؟! «جلسه بحث» را می‌گویند «گفتمان» و گفتمان دینی و... الف و نون عثمان را بر سر آن درآورده‌اند شده است گفتمان! گفتمان دیگر چیست؟! بگویید جلسه بحث و گفتگو و تحقیق و سؤال و جواب و... حالا خیال می‌کنند کم می‌آوریم و نباید از قافله عقب بمانیم! نه آقاجان، اینها همه باختن است، اینها همه سپردن و حذف شخصیت است، اینها قبول شخصیت نازل و دون دیگران و واگذاری شخصیت اسلامی و میدان به حریف است.

چه کسی باید از این مسائل دفاع کند؟ آن کسی که امروز عمامه می‌گذارد و می‌گوید من پا جای پای امام صادق می‌گذارم و شاگرد امام صادق هستم.

ما که امروز عمامه می‌گذاریم باید بدانیم که آمده‌ایم و گفته‌ایم ما شاگرد امام صادق هستیم و بس؛ هیچ‌کس دیگری را هم در این دنیا نمی‌شناسیم؛ فقط امام صادق و امام زمان [را می‌شناسیم]، همین! مکتب، مکتب امام صادق است، ولی ما هم امام زمان است؛ و السلام تمام شد! هرچه از امام صادق دیدیم عمل می‌کنیم، توکل و اتّجاه ما هم به سمت حضرت بقیة‌الله ارواحنا فداه است. این را باید طلبه امروز بداند! این شخص چیزی می‌گوید، آن شخص چیزی می‌گوید و آن هم اظهار سلیقه می‌کند، حالا این‌طور بگوییم به او برنخورد، حالا آن‌طور بگوییم و... همه اینها باختن است. اگر می‌خواهیم به مقام حضرت عبدالعظیم برسیم و همان ولایت در ما هم تجلی کند، [باید این‌طور فانی

در اهل بیت علیهم السلام باشیم!

تفاوت بنی‌الحسن در تبعیت از حق

حضرت عبدالعظیم - که با چهار واسطه به امام مجتبی علیه السلام می‌رسید -، یک فرد عادی مثل افراد دیگر بود. از همین نسل امام مجتبی علیه السلام کسانی بودند که ائمه را شهید کردند! امام باقر علیه السلام را همین بنی‌الحسن شهید کرد! ولی از آنها حضرت عبدالعظیم هم هست.

^۱ جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به بحار الأنوار، ج ۴۷، ص ۲۷۰، باب ۹: «أحوال أقربائه و عشائره و ما جرى بينه و بينهم و ما وقع عليهم من الجور و الظلم و أحوال من خرج في زمانه عليه السلام من بنی‌الحسن عليه السلام و أولاد زید و غیرهم.»

حضرت علامه آیه‌الله حاج سید محمدحسین حسینی طهرانی - قدس الله نفسه - در کتاب شریف امام شناسی، ج ۱۵، ص ۲۴۱ می‌فرماید:

«فقیه و رجالی عظیم، شیخ عبدالله مامقانی در احوال محمد بن عبدالله بن الحسن چهار صفحه رحلی مفصلاً بحث کرده است و گفته است:

«اینکه بعضی از متأخرین گفته‌اند: «قیام زید و بنی‌الحسن براساس رضایت باطنی حضرت صادق علیه السلام بوده است، ولی آن حضرت به جهت مصلحت خود از روی تقیه سکوت می‌نموده‌اند»، این کلام درباره زید صحیح است، به سبب اجماع اصحاب ما و اخبار مستفیضه‌ای که نزدیک است به حد تواتر برسد؛ همان‌طور که بعضی از آنها را در ترجمه زید ذکر نمودیم.

و اما محمد و سایر بنی‌الحسن و افعال شنیعه آنان، ما را دلالت می‌نماید برخلاف این مرام و عدم رضایت حضرت صادق علیه السلام. (تا آنکه گوید): سید جلیل، ابن طاوس در کتاب/قبال ۱ در صدد آن برآمده است که احوال بنی‌الحسن را اصلاح کند و آنچه را که ایشان در اعمالشان با ائمه مخالفت نموده‌اند، حمل کند بر تقیه؛ برای آنکه نهی از منکرشان و اظهارشان و خروجشان، به ائمه نسبت داده نشود. و او برای اثبات این مقصود، استدلال نموده است به آنچه که او مستنداً از حضرت صادق علیه السلام روایت نموده است که: «چون بنی‌اعمام، او را به سوی عراق حمل می‌کردند، حضرت به طوری گریه کرد که صدایش بلند شد و گفت:

پدرم برایم حدیث نمود از فاطمه بنت الحسین علیه السلام، وی گفت: شنیدم پدرم صلوات الله علیه می‌گفت: يُقْتَلُ مِنْكَ أَوْ يُصَابُ مِنْكَ نَفَرٌ بِشَطِّ الْفُرَاتِ مَا سَبَقَهُمُ الْاَوْلَادُ وَ لَا يَدْرِكُهُمُ الْاٰخِرُونَ. وَ اِنَّهُ لَمْ يَبْقَ مِنْ وُلْدِهَا غَيْرُهُمْ! ۲۱ ای فاطمه، کشته می‌شود از تو و یا مصیبتی وارد می‌شود به نفراتی از تو، در شط فرات که پیشینیان از آن پیشی نگرفته‌اند و پسینیان هم بدان‌ها نمی‌رسند. و حقاً اینک از فرزندان فاطمه بنت الحسین غیر از همین بنی‌الحسنی که در زندان هاشمیّه بغداد کنار شط فرات می‌باشند، کسی باقی نمانده است!»

سید بن طاوس می‌گوید: گریه حضرت صادق و این روایات، دلالت دارد بر حقانیت آنها در خروج و قیامی که عدم استنادش به امام از روی تقیه بوده است.»

از همین بنی‌الحسن محمد و ابراهیم، فرزندان عبدالله محض بودند که امام صادق علیه السلام را به زندان مدینه انداختند، ادعای مهدویت کردند و بر علیه منصور دوانیقی خروج کردند. به آنها گفتند: «اگر جعفر بن محمد با شما بیعت کرد، تمام مدینه با شما بیعت می‌کند و الا نه.» آنها آمدند، ولی امام صادق رد کرد و همین بنی‌الحسن حضرت را در زندان مدینه انداختند. ببینید ائمه از اینها چه کشیدند! یعنی پسرعموهای امام صادق آمدند حضرت را - آن‌هم در جایی که آدم شرمنده می‌شود بگوید! - در محل حیوانات و اصطبل مدینه زندانی کردند و تهدید کردند: «اگر تا فردا بیعت نکنی تو را به قتل می‌رسانیم» و منصور دوانیقی آمد امام صادق را از زندان درآورد!^۱ کار به اینجا رسیده بود.

اینها هم از بنی‌الحسن هستند و از آن طرف هم حضرت عبدالعظیم هست! کسی که موقعیتش را کنار گذاشت، مقام علمی‌اش را کنار گذاشت، شخصیتش را کنار گذاشت، آمد و مؤدب کنار امام هادی علیه السلام نشست که در سن ده دوازده سالگی یا حدود سیزده چهارده سالگی بودند که به امامت رسیدند و او را مقدم داشت. وقتی که اعتراض کردند فرمود: «خدا ولایت خود را در او قرار داد، چون من اهل نبودم ولی او اهل بود!» ببینید از نفسش گذشت، از آنانیت گذشت، از خواست گذشت، لذا آن ولایت امام هادی در او تجلی می‌کند و می‌شود: «من زار عبدالعظیم بری کمّن زار الحسین بکریلا.»

و این برای همه ما هم هست. اگر آمدیم و گذشتیم و پا روی نفس گذاشتیم و به مسائل نامناسب امروز توجه نکردیم، و به دنبال حق رفتیم و فقط حق در سر ما بود و بس و فقط به اینکه امام صادق چه فرموده است کار داشتیم، ما هم به همان مرتبه از ولایت و خصوصیت می‌رسیم. حالا اینکه آقای فلان و آقای فلان چنان فرموده‌اند، برای خودشان فرموده‌اند؛ ما باید ببینیم امام صادق، امام باقر، امام مجتبی، امام سجّاد و امام رضا چه فرموده‌اند!

ولیکن مامقانی می‌گوید: «باید گریه آن حضرت را حمل بر رقت، حمیت و عواطف رحمت نمود؛ نه حمل بر حقانیتشان در خروج!»^۳

(۱) در اعمال شهر محرم الحرام.

(۲) یعنی الآن از فرزندان فاطمه بنت‌الحسین علیه السلام جز ایشان کسی دیگر نیست که مصداق این حدیث باشد؛ و بنابراین آنان که در شط فرات مقتول شوند، همین‌ها خواهند بود.

(۳) تنقیح المقال، ج ۳، ص ۱۴۰.

^۱ رجوع شود به الکافی، ج ۱، ص ۳۵۸ - ۳۶۶.

چگونگی ارتباط علامه طهرانی با طلاب و معممین

این قضیه خیلی عجیب بود و من همیشه تعجب می‌کردم که چرا مرحوم آقا - رضوان الله علیه - این قدر به طلاب و معممین احترام می‌گذاشتند! ما در میان رفقا و دوستانمان در زمان مرحوم آقا و الآن، همه قشر از افراد داشتیم و داریم: کسبه، تجار، مهندسين، پزشکان؛ ولی وقتی که یک طلبه می‌آمد، ایشان حال و وضع دیگری پیدا می‌کردند. اصلاً تعمّد داشتند که طلبه را در میان افراد معرفی کنند و یک حالت خاصی نسبت به این مسئله داشتند.

از یک طرف می‌دیدم که این علم، علم آل محمد است و این مسائلی که استفاده می‌کنند، اشرف علوم است و شکی در این مسئله نیست. آن علوم و دروسی که یک طلبه علوم دینی فرا می‌گیرد - که همان علم دین، علم احکام، علم تفسیر، علم اخلاق، علم توحید، فلسفه، حکمت و عرفان است - قابل قیاس با علوم دیگر نیست.

فلسفه و عرفان چه تاثیری در فهم توحید دارد؟

الآن می‌گویند: «آقا فلسفه نخوان! عرفان نخوان!»

- چرا نخوانیم؟!

- چون نباید خدا را شناخت!

خدا را نشناسیم و جناب عالی را بشناسیم؟! می‌گویند: «اینها همه علوم ضالّه است!» کجای اینها ضالّه است؟! خب بیا بیان کن! من آدمی هستم که الآن حدود پنجاه سال سن دارم، چطور من چنین ضلالتی را نفهمیدم؟! فقط جناب عالی فهمیدی؟! من سی سال است فلسفه و عرفان نظری می‌خوانم و بحث می‌کنم، چطور من چنین ضلالتی را نفهمیدم؟! چطور علامه طباطبائی با آن غزارت^۱ علمش، این ضلال را نفهمید؟! اما آن کسی که یکی دو کلمه فقه و اصول خوانده است، فهمید که ضلالت دارد؟!!

می‌گویند: «امروزه بعضی‌ها صوفی‌گری را گسترش می‌دهند!» صوفی‌گری چیست؟! مگر ما

کشکول بستیم؟! مگر کلاه صوفی بر سر گذاشتیم؟! همین عمامه رسول خدا که همه می‌گذارند و سیاه است، ما هم سرمان گذاشتیم! همین درسی که بقیه می‌دهند، ما هم می‌دهیم و همین بحثی که می‌کنند، ما هم می‌کنیم؛ این حرف‌ها چیست؟!!

^۱ لغتنامه دهخدا: «غزارت [غ ر] (ع مص): بسیار شدن، بسیاری، وفور.»

باید فلسفه و حکمت خواند، باید دقت کرد؛ چون انسان نباید آن استعدادات و قوایی را که خداوند به او داده است، معطل بگذارد. ما در این دنیا آمده‌ایم که بفهمیم، نیامده‌ایم مانند الاغ در این دنیا زندگی کنیم و به هر جا که افسار ما را کشانند، کشیده شویم؛ نه خیر، آمده‌ایم بفهمیم! فلسفه فهم می‌آورد، عرفان فهم می‌آورد، نور می‌آورد. توحید، حقیقت انسان را روشن می‌کند و به انسان نور می‌دهد. لذا کسی نمی‌تواند شخصی را که عرفان دارد، گول بزند؛ مردم و جمعیت و بیا و بروها نمی‌توانند او را گول بزنند؛ سلام و صلوات‌ها نمی‌توانند او را از راه به در کنند. حقیقت برایش روشن است، می‌فهمد اینها همه حباب و بادکنک است، می‌داند اینها همه پف و هوا است. آن کسانی که با بیا و برو غرّه می‌شوند و فریب می‌خورند به خاطر این است که عرفان و نور ندارند و مسیر برایشان مشخص نیست. [مسیری را] تا آخر می‌روند و بعد می‌بینند که عجب، یک‌دفعه پشتشان خالی شد و کسی نماند؛ دوباره برمی‌گردند. چون نور نیست، حقیقت نیست.

آن طلبه‌ای که فلسفه نخواند، فقه را هم نمی‌فهمد، روایت امام صادق را هم نمی‌فهمد، حقایق توحیدی را هم نمی‌فهمد و استنباط احکام را خوب انجام نمی‌دهد. کیفیت فکر و فهم آن طلبه‌ای که فلسفه بخواند، نسبت به کیفیت درک مسئله فاقد این مطلب، به کلی مشخص است! ما در این دنیا آمده‌ایم که بفهمیم. می‌گویند: «فلان آقا فلسفه را تحریم کرده است!» به بنده چه مربوط است؟! فلان آقا هم تحریم نکرده، بلکه واجب کرده است.^۱ یعنی بعد از این مدت، این هنر ما شد که بگوییم چون فلان آقا تحریم کرده است پس مسئله تمام است؟! مگر من مقلد فلان آقا هستم؟ من مقلد امام صادق هستم و بس! طلبه مقلد امام صادق است.

چرا در روایات استدلال‌های توحیدی آمده است؟

آیا در روایات امام صادق، استدلال‌های توحیدی نیست؟! آیا در روایاتی که از امیرالمؤمنین علیه السلام در نهج البلاغه آمده است، مطالب توحیدی نیست؟! آیا در روایاتی که از امام رضا علیه السلام در توحید صدوق آمده است، حقایق توحیدی و حکمی و فلسفی نیست؟! پس اینها را چه کسی باید بفهمد؟ همین که نمی‌فهمند می‌گویند: «آقا علوم اینها را به امام واگذار می‌کنیم!» پس امام برای چه اینها را بیان کرد؟! نعوذ بالله امام نباید بدانند حرفی را که می‌زند مخاطبش کیست؟! وقتی شما

^۱ جهت اطلاع از تأیید حکمت و حکما در اسلام و قرآن و لزوم تدریس فلسفه و عرفان در حوزه‌های علمیّه، رجوع شود به الله شناسی، ج ۳، ص ۳۴۱ - ۳۵۶؛ نورملکوت قرآن، ج ۲، ص ۲۱ - ۲۴۳؛ مطلع انوار، ج ۵، ص ۳۲ - ۴۹ و ص ۸۴ - ۹۵؛ نگرشی بر مقاله بسط و قبض تئوریک شریعت، ص ۴۸؛ روح مجرد، ص ۱۰۶؛ حریم قدس، ص ۵۰.

حرفی را می‌زنی که کسی نمی‌فهمد، برای چه این حرف را می‌زنی؟! امیرالمؤمنین در نهج البلاغه برای چه این خُطب را گفت؟! آمده است فقط خودش را نشان بدهد؟! آمده است حرف‌هایی بزند که [کسی نفهمد]؟! خُب از این حرف‌های نامتناسبی می‌زد که رَمال‌ها می‌خوانند و افسون می‌کنند. موسی بن جعفر علیه السّلام برای چه آمد این روایات توحیدی را گفت؟!

غیر از صدرالمتألهین و میرداماد و علامه طباطبائی و افرادی که اهل فلسفه هستند، کدام‌یک از این افرادی که فقط فقه و اصول خوانده‌اند اینها را می‌فهمند؟! بیایند یک عبارتش را بخوانند و معنا کنند و توضیح بدهند! «داخلُ فی الأشياءِ لا بالممازجة»^۱ را معنا کنند! آیا این مطالب از روایات طهارت و نفاس درمی‌آید یا نه، نیاز به چیز دیگری دارد؟!

ائمه علیهم السّلام این مطالب را برای این گفتند که طلبه‌ای که دنبال امام صادق است، طلبه با فهم باشد. موسی بن جعفر این مطالب توحیدی را گفته است تا اینکه ذهن را نسبت به حقیقت وجود و حق و فاصل بین حق و باطل روشن کند و مغز را از اعتبارات و توهمات بیرون بیاورد و نور توحید به مغز بخورد و آن وقت با این فکر برود سراغ آیات الأحکام، روایات و سایر مطالب و آثاری که از ائمه علیهم السّلام آمده است. این فقه و اصول نمی‌تواند این کار را انجام بدهد. این مسئله خیلی مسئله مهمی است!

اثر عمامه‌گذاری در نفس

^۱ مصدر این روایت شریف در توحید علمی و عینی، ص ۲۱۰، تعلیقه ۱، این‌گونه آمده است: «مرحوم سبزواری - قدس الله نفسه - در حاشیه خود بر شرح منظومه خود در ص ۶۶ از طبع ناصری، راجع به کیفیت تقوّم معلول به علت گوید:

”و هو متقوّم بالعلّة؛ أى ليست العلة خارجة عنه بحيث لا مرتبة له خالية عنها ولا ظهور له خالياً عن ظهورها. بل الظهور لها أوّلاً وله ثانياً؛ كما قال عليه السّلام: ما رأيت شيئاً إلّا ورأيت الله قبله. وقال: داخلٌ فی الأشياءِ لا بالممازجة و خارجٌ عن الأشياءِ لا بالمزايلة.“

ولیکن در مجامع روایی موجود، این مضمون با قدری اختلاف وارد است:

الکافی، ج ۱، ص ۸۶، باب أنّه لا يعرف إلّا به، از امیرالمؤمنین علیه السّلام: «داخلٌ فی الأشياءِ

لا کشیء داخلٌ فی شیء، و خارجٌ من الأشياءِ لا کشیء خارجٌ من شیء.»

نهج البلاغة (صبحی صالح)، ص ۴۰، خطبه ۱: «مع کلّ شیء لا بمقارنّة و غیر کلّ شیء لا بمزايلة»؛ ص ۲۷۴، خطبه ۱۸۶: «لیس فی الأشياءِ بوالج و لا عنها بخارج.» (محقّق)

پس طلابی که عمامه می‌گذارند، تمام این مشکلات را بر خود هموار کرده‌اند و به جان خریدند؛ و الا این آقایان تا به حال همین کت و شلوار مثل شما را پوشیده بودند و کسی هم کارشان نداشت. در همین قم و طهران و این طرف و آن طرف می‌رفتند و می‌آمدند و هیچ مسئله‌ای نداشتند؛ از امروز تازه مشکلشان شروع می‌شود و تازه حرف و نقل‌ها شروع می‌شود.

خیال نکنید این فقط یک اعتبار است؛ مرحوم آقا که به این لباس احترام می‌گذاشتند، برای این لباس در عالم تکوین - نه در عالم تشریح - حسابی باز کرده بودند. طلبه‌ای که این لباس را می‌پوشد، بخواهد یا نخواهد در نفس او اثر خواهد گذاشت. شما یک نماز بدون عمامه بخوانید، ببینید حالتان با یک نماز با عمامه فرق می‌کند یا نه؟!

خیال نکنید عمامه فقط برای ما اهل علم است، شما هم باید عمامه بگذارید.^۱ امام زمان علیه السّلام که بیاید اعلان می‌کند که عمامه برای همه است - البته اجباری نیست؛ - همه باید عمامه بگذارند، منتها یکی راهش راه علوم دین و تبلیغ و رسالت و ترویج است، بقیه نه. الآن افرادی هستند که عمامه می‌گذارند، زارع است ولی عمامه دارد. در زمان سابق مگر تجّار در بازار عمامه نداشتند؟! الآن در مشهد و خیلی از جاهای دیگر می‌بینیم با عمامه کسب می‌کنند.^۲

^۱ برای اطلاع بیشتر از روایات وارده در باب عمامه‌گذاری و تأثیر آن در عزّت مسلمین و اجر نماز با آن، رجوع شود به امام شناسی، ج ۹، ص ۲۸۳ - ۲۹۳.

^۲ مکارم الأخلاق، ص ۱۱۹:

«عن السّکونی عن أبي عبد الله عن أبيه عليه السّلام قال: "قال رسول الله صلّى الله عليه وآله وسلم: العمامة تبيحان العرب فإذا وضعوا العمامة وضع الله عزهم. وقال عليه السّلام: اعتموا تزادوا جلمًا."»

امام شناسی، ج ۹، ص ۲۸۶:

«عمامه‌ها، تاج‌های عرب هستند، و چون آن تاج‌ها را کنار بگذارند، خداوند عزّت آنها را کنار می‌زند!»

امام شناسی، ج ۹، ص ۲۹۰:

«عمامه بر سر خودتان بیچید، زیرا حلم و بردباری شما را زیاد می‌کند!»

المعجم الكبير، طبرانی، ج ۱۲، ص ۲۹۳:

«عن نافع، عن ابن عمر - رضی الله - عنه قال: قال رسول الله صلّى الله عليه وآله وسلم: "عليكم بالعمائم؛ فإنها سيماء الملائكة وأرخوا لها خلف ظهوركم."». امام شناسی، ج ۹، ص ۲۹۱:

«بر شما باد به بستن عمامه، چون عمامه داشتن نشانه و علامت فرشتگان است، و کناره آن را به پشت‌هایتان رها کنید، تا آزاد باشد!»

شعب الإيمان، بیهقی، ج ۵، ص ۱۷۶:

مرحوم پدر ما می‌رفتند از همین بازارچه طهران پارچه می‌خریدند. مرد بسیار نازنین و خوبی بود به نام آقا سید علی اکبر پیش‌نماز که به رحمت خدا رفتند؛ چون آن‌موقع که من در دوران طفولیت و هشت سالگی بودم و با ایشان می‌رفتم، پیر بودند. ایشان هم پیش‌نماز بود و هم در طهران پارچه فروشی داشت. ایشان با عمامه می‌رفتند کسب می‌کردند و چند نفر از بسیار محترمین هم در همان‌جا بودند و خیلی از این افراد بودند. اهل علم سابق ممر کسب داشتند و از همان ممر کسب خودشان امرار معاش می‌کردند. علمای بزرگ و علمای سابق، مزرعه و باغ داشتند یا پولی داشتند و با آن تجارت می‌کردند. منتها الآن دیگر وضعیتی به کیفیتی درآمده است که دیگر مجالی برای اینها نیست؛ یعنی آن‌قدر درس و کتاب و مطالعات زیاد شده است که دیگر طلبه اصلاً نمی‌تواند وقت خود را برای مسائل دیگر بگذارد و اگر هم بگذارد صحیح نیست.

مستحب است که انسان وقت نماز عمامه بر سرش بگذارد.^۱ حالاً نه عمامه پنج شش متری، یک متر هم باشد کافی است. عمامه سفید یا زرد در موقع نماز مستحب است. پیغمبر هم در وقت نماز

«عن خالد بن معدان قال: أتى النبي صلى الله عليه وآله وسلم بثياب من الصدقة فقسماها بين أصحابه فقال: «اعتموا خالفوا على الأمم قبلكم هذا منقطع.»» امام شناسی، ج ۹، ص ۲۹۱:

«عمامه بر سرتان ببندید، و بدین صورت با امت‌هایی که قبل از شما بوده‌اند خلاف کرده‌اید!»

^۱ مکارم الأخلاق، ص ۱۱۹:

«عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم: «رُكْعَتَانِ بِعِمَامَةٍ أَفْضَلُ مِنْ أَرْبَعَةٍ بَغَيْرِ عِمَامَةٍ!»»

ترجمه: «دو رکعت با عمامه بهتر است از چهار رکعت بدون عمامه!» (محقق)

جامع الأخبار، شعیری، ص ۷۷:

«قال النبي صلى الله عليه وآله وسلم: «مَنْ صَلَّى رُكْعَتَيْنِ بِعِمَامَةٍ فَلَهُ مِنَ الْفَضْلِ عَلَى مَنْ لَا يَتَعَمَّمُ كَفَضْلِي عَلَى أُمَّتِي! وَمَنْ صَلَّى مُتَعَمِّمًا فَلَهُ مِنَ الْفَضْلِ عَلَى مَنْ صَلَّى بَغَيْرِ عِمَامَةٍ كَمَنْ جَاهَدَ فِي الْبَحْرِ عَلَى مَنْ جَاهَدَ فِي الْبَرِّ فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى! وَلَوْ أَنَّ رَجُلًا مُتَعَمِّمًا صَلَّى بِجَمِيعِ أُمَّتِي بَغَيْرِ عِمَامَةٍ يَقْبَلُ اللَّهُ تَعَالَى صَلَاتَهُمْ جَمِيعًا مِنْ كَرَامَتِهِ. وَمَنْ صَلَّى مُتَعَمِّمًا وَكَلَّ بِهِ سَبْعُمِائَةِ أَلْفٍ مَلَكٍ يَكْتُبُونَ لَهُ الْحَسَنَاتِ وَيَمْحُونَ عَنْهُ السَّيِّئَاتِ وَيَرْفَعُونَ لَهُ الدَّرَجَاتِ.»»

ترجمه: «فضیلت و شرافت آن کس که دو رکعت نماز را با عمامه بخواند بر آن کسی که بدون عمامه نماز می‌خواند مانند شرافت و برتری من است بر ائمتّم! و برتری آن کس که با عمامه نماز بخواند بر آن کس که بدون عمامه نماز می‌خواند به‌مانند فضیلت و برتری کسی است که در دریا جهاد می‌نماید بر آن کسی که در خشکی در راه خداوند متعال جهاد می‌کند! و همانا اگر کسی با عمامه با جمیع ائمتّم که بدون عمامه‌اند نماز بخواند و آنان را امامت نماید، خداوند از روی کرامتش نماز همه آنان را خواهد پذیرفت. و هر آن کس که با عمامه نماز گذارد، هفتصد هزار ملک برای او گماشته می‌شوند تا برای او حسنات بنویسند و سیئات و زشتی‌ها را برای او محو نمایند و بر درجات او بیفزایند.» (محقق)

عمامه زرد و سفید می گذاشتند^۱ و مشخص است که این استجلاب ملائکه می کند.

تفسیر «العمامة تيجان الملائكة»

اینکه می گویند: «العمائمُ تيجان الملائكة»، یعنی ملائکه به نحوه‌ای هستند که اگر بخواهند در این دنیا نزول کنند، صورت مثالی آنها دارای عمامه است؛ و إلاً ملائکه که جسم نیستند و کتان بر سر نمی گذارند، ملائکه جزء مجردات هستند. همین عمامه‌ای که الآن ما بر سر داریم، یک صورت مثالی و ملکوتی دارد. فلان عالم یا بزرگان را در خواب با عمامه ندیده‌اید؟! آن عمامه از چه جنس بود؟ از جنس کتان یا وال بود؟! عالم مثال که وال و کتان ندارد! آن صورت برزخی همین عمامه در آن عالم است. صورت برزخی ملائکه هم با عمامه است. لذا کسی که عمامه می گذارد همان نورانیت عمامه ملائکه را برای خود تحصیل می کند. این می شود «العمائمُ تيجان الملائكة». لذا همه رفقا حداقل در سر نماز عمامه بر سرشان بگذارند تا اینکه حداقل در حال نماز، ذکر، توسل و توجه، این حال را داشته باشند.

عمامه و عمامه گذاری از منظر علامه طهرانی

در زمان مرحوم آقا هم این گونه بود. آنهایی که آن زمانه را یادشان بیاید، رفقا در آن موقع در همان مسجد قائم پارچه‌ای تقریباً یک متری، یک متر و نیم می آوردند و در نماز و در شب‌های إحیا، همان را به سرشان می بستند؛ و خود ایشان هم نسبت به این مسئله خیلی تأکید داشتند. این به خاطر این است که این عارف و این ولی خدا به آن نور و باطن مسئله اطلاع داشته است. لذا اهل علم را گرامی می داشته، آنها را بر همه ترجیح می داده،^۲ این لباس را به عنوان شرف - نه به عنوان نان و تحصیل نان -

^۱ مکارم الأخلاق، ص ۱۰۴؛ دعائم الإسلام، ج ۲، ص ۱۵۴.

^۲ الکافی، ج ۱، ص ۳۷:

«عن سليمان بن جعفر الجعفری، عمّن ذكره، عن أبي عبد الله عليه السلام قال: "كان أمير المؤمنين عليه السلام يقول: إن من حق العالم أن لا تُكثّر عليه السؤال...."». مطلع انوار، ج ۱۳، ص ۱۷۱، تعلیقه:

«از حضرت امام صادق علیه السلام روایت شده است که امیرالمؤمنین علیه السلام می فرمود: "به درستی که از جمله حقوق عالم آن است که از او زیاد سؤال نکنی، و جامعه او را نگیری (و در طلب خود الحاح نورزی)، و چون بر او وارد شدی و عده‌ای نزدش بودند، بر همه آنان سلام کنی و علاوه بر این او را بر ایشان به تحیتی مخصوص گردانی، و پیش روی او بنشین؛ نه پشت سرش، و در نزد او با گوشه چشم و با دست اشاره مکنی، و پُرگویی مکنی که فلانی و فلانی بر خلاف نظر او چنین گفته‌اند، و از طول صحبت و مجالست با او منسجر و ملول نشوی؛ زیرا تحقیقاً مثل عالم مثل درخت خرما است که باید در انتظار باشی تا چیزی از آن بر تو فروریزد. و پاداش عالم از روزه دارِ شب‌زنده‌داری که در

و به عنوان افتخار و کسب و استجلاب فیوضات الهی می دیده است. ما این مطلب را احساس نمی کنیم یا اگر احساس کنیم عُشری از اَعشار است؛ ولی او این حالت را احساس می کرده است. یک بار ندیدم مرحوم آقا بخوانند و پایشان به عمامه دراز باشد؛ چه عمامه سیاه و چه سفید فرقی نمی کرد. می گفتند: «عمامه را از آنجا بردار بگذار کنار! پا به عمامه نباید دراز باشد، عمامه تاج ملائکه است.» ببینید! حالا آیا ما این طوری هستیم؟! خیلی بخواهیم رعایت کنیم، قرآن جلوی پایمان نباشد.

هم چنین هیچ وقت نشد که ایشان در جایی که یکی از نوه‌هایشان یا افراد دیگر هستند، بخوابند. البته ایشان نسبت به همه این طور بودند که پایشان را دراز نمی کردند، ولی به خصوص اگر سید هم بود می گفتند: «این فرزند رسول خدا است نباید پا به او دراز بشود!» حالا خودشان هم سید هستند و پدر بزرگ او هستند، ولی می گویند نه، این حساب دارد!^۱ یعنی مطالبی را که ایشان می فرمودند، به حقیقت ملکوتی آن رسیده بودند و می گفتند؛ قضیه اعتباری نبود. وقتی می گفتند: «نباید پا به سمت عمامه دراز باشد و عمامه که تاج ملائکه است نباید جلوی پا باشد، بلکه باید بالای سر باشد»، به حقیقت ملکوتی مسئله رسیده بودند. اینجا است که تفاوت مطالب ایشان، راه ایشان، حال ایشان و بزرگانی مانند ایشان با بقیه مشخص می شود! راجع به مرحوم قاضی و مرحوم آقای انصاری هم من همین مطالب را دیده بودم.^۲

راه خدا جهاد کند بیشتر است. و هرگاه عالمی از پویندگان طریق هدایت و مکتب راستین اهل بیت عصمت (آنان که در وصفشان امام ابی جعفر الصادق علیه السلام فرمود: «أَنْتُمْ وَاللَّهِ نُوْرٌ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ؛ شما قسم به خدا نور الهی و چراغ هدایتید در تاریکی های عالم ماده و ظلمات کثرات دنیا.») بمیرد، شکافی در اسلام پدید آید که هیچ گاه ترمیم و اصلاح نخواهد شد.»

^۱ جامع الأخبار، شعیری، ص ۱۴۰:

«قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: "حَقَّتْ شَفَاعَتِي لِمَنْ أَعَانَ ذُرِّيَّتِي بِيَدِهِ وَ لِسَانِهِ وَ مَالِهِ."»

ترجمه: «رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمودند: "هر آن کسی که ذریه مرا با دست و زبان و مال خویش یاری رساند، شفاعتم به تحقیق شامل حال او خواهد شد."» (محقق)

^۲ مطلع انوار، ج ۲، ص ۴۸:

«باز روزی که مرحوم قاضی از نجف به کربلا آمدند، پس از چند لحظه ای توقّف در منزل، بیرون رفتند، من هم در خدمتشان رفتم. چند قدمی که رفته بودیم، یکی از اطفال من به دنبال من دوید و با من می آمد. من به آن مرحوم عرض کردم: اجازه بدهید من این... را منزل بگذارم و بیایم! ناگهان مرحوم قاضی ایستاد و عصای خود را به زمین کوفت و چهره اش سرخ شد به طوری که رگ های گردن و پیشانی

تنها راه رسیدن به حقیقت

اینجا است که عرض می‌کنم ما باید راه ولایت را ببینیم. راه ولایت، انسان را به حقایق و ملکوت اشیاء بینا و بصیر می‌کند. آن وقت این عالم دینی از آن دیدگاه با مردم صحبت می‌کند؛ نه اینکه کتاب را بخواند و بعد بیاید برای مردم صحبت کند! نه خیر، با آن نور و حقیقت تکوینی که در وجود او قرار گرفته است، مردم را ارشاد می‌کند که این کار را بکن، آن کار را نکن! این درست است، آن غلط است! این مستحب است، آن مکروه است! این حرام است، آن واجب است!

إن شاء الله امیدواریم که خدای متعال به همه ما توفیق بدهد و ما را در همان راه و مسیری قرار بدهد و پیش ببرد که مسیر و راه اهل ولاء و اولیای دین و رهبران دین و علمای واقعی و ربّانی بوده است؛ و نسبت به حقایق و مبانی دین، آن چنان که هست ما را بینا و آشنا کند و موفق به عمل بر طبق همان مسیر قرار بدهد. اگر این کار شد می‌توانیم بگوییم که إن شاء الله تحت ولایت و سایه مبارک امام زمان، حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف قرار داریم؛ و الا آن حضرت افرادی را دارند که به دنبال باشند و سرسپرده و از خود گذشته باشند و خود را وقف آن حرم کرده باشند و از جمله افراد «لا یخافون فی الله لومة لائم»^۱ باشند.

برآمد و گفت: «نشُد! نشُد! سید هاشم چه گفتی؟!» عرض کردم: این بچه مزاحم است، گفتم او را در منزل بگذارم و بیایم! فرمودند: «این چه تعبیری بود که نمودی؟!» عرض کردم: بچه خود من است و این کنایه از پستی خود من بود. فرمودند: «دیگر حق این گونه تعبیر را نداری! خودت و اطفال همه سادات و اولاد رسول خدایند؛ اهانت به بچه سید، اهانت به رسول الله است!»

خود مرحوم قاضی همیشه فرزندان خود را با عنوان آقا صدا می‌زدند: آقا سید مهدی، آقا سید تقی، آقا سید محمدحسن، و می‌فرمودند: «ایشان اولاد رسول خدایند، غایة الامر با فاصله بیشتری؛ تکریم و تجلیل از آنها فرض است، گرچه اولاد من باشند!»

مرحوم قاضی عمامه خود را هر وقت می‌خواستند به سر بگذارند، دو دستی برمی‌داشتند و می‌بوسیدند و بر سر می‌گذاشتند و هم چنین در وقت خواب هرگاه از سر می‌خواستند بردارند، دو دستی برمی‌داشتند و می‌بوسیدند و در کناری می‌نهادند و می‌فرمودند: «حرمت عمامه واجب است؛ عمامه تاج رسول الله است، عمامه تاج فرشتگان است.»

^۱ رجال الکشی، ص ۴۹. اشاره به آیه ۵۴ سوره مائده (۵):

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى آلِ الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى آلِ الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ۚ ذَٰلِكُمْ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾. الله شناسی، ج ۱، ص ۳۵۱:

«ای کسانی که ایمان آورده‌اید، هر کدام از شما که از دینش برگردد، به زودی خداوند گروهی دیگر را می‌آورد که او آنها

بنابراین ما باید فقط و فقط امام زمان علیه السّلام را مدّ نظر قرار بدهیم و بدانیم و بفهمیم که آنچه مورد رضای ایشان و مورد نظر ایشان است چیست تا به آن عمل کنیم. و نسبت به مطالب و نامالیماتی که ممکن است برای هر شخصی در هر زمانی پیش بیاید، صابر و متحمّل باشیم و وجهه خود را وجهه دیگری قرار بدهیم. اصلاً نباید به این دنیا فکر کنیم، به این خوش آمد گفتن و بد آمد گفتن مردم نباید فکر کنیم؛ وجهه و نظر ما و اصلاً طرف و مخاطب ما باید امام علیه السّلام باشد! اینکه امروز اقبال بشود، فردا اِدبار بشود نباید تأثیر بگذارد، امروز به به بگویند، فردا با روی نامناسب با انسان برخورد کنند، اینها هیچ نباید اثر بگذارد. البته همان طوری که عرض شد، پوشیدن این لباس و آمدن در این مسیر مشکلات دارد، زحمت دارد، خون دل دارد، صبر و تحمّل دارد؛ و باید صبر کرد تا اینکه انسان به آن نتیجه برسد.

در هر زمانی باب رحمت الهی مفتوح است و راه رسیدن به او همیشه هموار است، منتها [شرایط و اوضاع] تفاوت می کند؛ در زمان رسول خدا یک طور بود، در زمان امیرالمؤمنین یک طور بود، و در زمان امام صادق و هر کدام از سایر ائمه هم یک قسم بود. و الآن هم مطلب همان است، سگان دار این کشتی، امام زمان ارواحنا لثراب مقدمه الفدا است و هر کسی خود را تسلیم امام کرد و از خواست و اراده خود دست برداشت و گفت: «من از امروز می خواهم، آنچه را امام زمان واقعاً می خواهد»، به همان یقین و علمی که ما نسبت به وجود پروردگار و وجود عنایت او معتقد هستیم، به همان یقین بنده می گویم: امام زمان علیه السّلام قطعاً دستگیری خواهد کرد و به همین یقین، آن حضرت این همّت و اراده را در افراد قرار می دهد؛ [خلاف آن] امکان ندارد!

شما خیال می کنید که حالا امروز عمامه می گذارید، سر خود آمده اید و این کار را کرده اید؟! قطع و یقین بدانید که اگر عنایت حضرت نبود، هیچ کدام از ما این کار را نمی کردیم، اگر عنایت او نبود این کارها و این اقدام انجام نمی شد! پس در وهله اول باید توفیق را از آن حضرت بدانیم؛ او بوده است که ما را موفق به این کار و مشرف به این تشریف و ملبّس به این لباس کرده است!

همیشه این مسئله را باید در نظر داشته باشیم که این فقره برای ما همیشه کارساز و راهگشا

را دوست دارد و آنها هم او را دوست دارند. نسبت رفتارشان با مؤمنین، نرم و انعطاف پذیر؛ و با کافرین سخت و ناهموار می باشد. ایشان در راه خدا جهاد می کنند و از ملامت هیچ کننده ای در خوف و هراس نیستند. آن است فضل خداوند که به هر کس که بخواهد می دهد؛ و خداوند واسع و علیم است!»

است: «إلهی! إن لم تبتدئنی الرّحمة منک بحُسن التّوفیق، فَمَنْ السّالکُ بی إلیک فی واضح الطّریق.»^۱
در زمان شاه عباس و صفویه، در اصفهان زن‌ها و دختران و حرمسرای شاه عباس می‌آمدند و لباس طلبه‌ها را می‌بردند و می‌شستند. می‌بینید زمانه چقدر فرق کرده است؟! برای ما آن زمان با این زمان و بدتر از این زمان نباید فرق کند؛ هر کار و هر مسئله‌ای که می‌خواهند، انجام بدهند؛ هر برنامه‌ای برای تخفیف و تنزیل این مطلب، از انواع ترفندها و مسائل مثل تشکیل مجالس، درست کردن فیلم و تئاترها و مسائلی از این قبیل که می‌خواهند، انجام بدهند. باید به اینها گفت:

ای مگس عرصه سیمرغ نه جولانگه توست *** عرض خود می‌بری و زحمت ما می‌داری^۲
ما به خاطر مردم عمامه بر سر نگذاشتیم که حالا بخواهیم به خاطر مردم عمامه از سر برداریم. همه بدانند که عمامه اولاً برای تشریف به این شرف الهی است که نصیب خود انسان می‌شود؛ و بعد، برای متابعت از امام زمان علیه السّلام است. حالا مردم می‌خواهند یک روز بیایند و یک روز برگردند، می‌خواهند یک روز استقبال بکنند و یک روز استقبال نکنند، خود دانند! ما إن شاء الله به حول و قوّه خدا همیشه آن عنایت و لطف و دستگیری امام زمان علیه السّلام را به فضل خود آن حضرت به همراه خواهیم داشت.

اللّهم صلّ علی محمد و آل محمد

^۱ بحار الأنوار، ج ۸۶، ص ۳۴۰، فرازی از دعای صباح امیرالمؤمنین علیه السّلام. حیات جاوید، ص ۵۷:
«پروردگار من، اگر رحمت و لطف تو از ابتدا شامل حال من نمی‌گشت و توفیق از ناحیه تو رفیق طریق من نمی‌بود، پس چه کسی می‌توانست مرا به شاهراه سعادت و فلاح و وصل به تو هدایت و دلالت و راهبری نماید؟!»
^۲ دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۴۴۹.